

дѣеше съ това — веднажъ на недѣлята даваше си удоволствието, срѣщу една мѣсечна плата, скритъ задъ пусията на вѣстника си, да зачерни нѣколко имена, да убие нѣколко чести, да фърли скръбъ и отчаяне въ нѣколко мирни семейства.

И при сичко това, четяхъ го.

Обществото се възмущава отъ мерзоститѣ, които чува изъ обѣлванитѣ уста на нѣкой пияница, но ги чете и слуша охотно когато сж типосани на книга.

Даже повече: голѣма частъ отъ публиката очаква съ видимо нетърпение появляването на тие съблазнителни листове, за да ги поглѣща лакомо, и да плюе послѣ.

Всѣка недѣля тоя вѣстникъ изригваше въ въздуха една ужасна вълна отъ отрова, която внасяше микробитѣ на растлѣнието въ всѣка душа, що дѣхнеше труповонната ѝ атмосфера...

Едно цѣло поколение растеше въ тия миазми и се възпитаваше по тие гнусотии.

А това поколение е бѣдѣщето!

На другитѣ маси ставахъ други разговори, чужди на политиката и на калѣта ѝ.

Двама господиновци, прави, ухилени слушахъ музиката, която завърташе автоматната фигура въ жгѣла — срѣщу десетъ стотинки.

Едно чесско семейство пиеше пиво на друга маса и правеше да се тресе заведението отъ гърлясти смѣхове, прилични на гороломни талази, отъ които се раздувахъ руменнитѣ лица и се повдигахъ до скѣсване богато вальчеститѣ корзети на чехкинитѣ.